

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **N. D. H.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému **Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. listopadu 2006, č. j. SCPP-3399/C-215-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. října 2007, č. j. 11 Ca 406/2006 - 35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) shora uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta žaloba stěžovatele na zrušení rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále též „žalovaný“) ze dne 13. listopadu 2006, č. j. SCPP-3399/C-215-2006. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno, oddělení cizinecké policie Brno-město č. j. SCPP-007794/BR-I-CI-8-2006 ze dne 25. července 2006, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky s odkazem na

ustanovení § 87k odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Městský soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry žalovaného, když mj. dospěl k závěru, že stěžovatel je evidován v evidenci nežádoucích osob podle § 154 téhož zákona, protože jeho žádost o povolení k trvalému pobytu musela být zamítnuta s ohledem na § 87k odst. 1 písm. d). Žalovaný přitom podle městského soudu nevyšel ve svém závěru o tom, že stěžovatel je nežádoucí osobou, jen z toho, že je v evidenci nežádoucích osob podle § 154 evidován, ale podložil své rozhodnutí o tom, že stěžovatel je vskutku nežádoucí osobou, také dalšími skutečnostmi.

II.

Stěžovatel ve své stručné kasační stížnosti tvrdí, že ji podává z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel polemizuje s názorem městského soudu, že pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění (rozhodnutí Policie ČR, Oblastní ředitelství SCPP Ostrava, odd. cizinecké policie Frýdek – Místek ze dne 24. června 2004) nelze v tomto soudním řízení přezkoumávat, neboť právě toto rozhodnutí bylo hlavním podkladem pro rozhodování žalovaného o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutí ze dne 24. června 2004 je totiž ve svém výroku nesrozumitelné, a není tak ani vykonatelné. Výrok totiž obsahuje podmínku, která doposud nenastala a ani nenastane. Takovéto rozhodnutí totiž není rozhodnutím o správním vyhoštění, a zápis stěžovatele do evidence nežádoucích osob byl proto v rozporu se zákonem. Protože se rozhodnutí o vyhoštění nikdy nestalo vykonatelným, nelze mu ani přisuzovat účinky, které mají za následek aplikaci § 87k odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel své argumenty shrnuje tak, že rozhodnutí ze dne 24. června 2004 trpí natolik zásadní vadou, že lze hovořit o jeho nicotnosti, protože jej v řízení, jehož výsledek nyní napadá před soudem, nebylo lze považovat za osobu nežádoucí ve smyslu § 87k odst. 1 písm. d).

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.

Nejvyšší správní soud posoudil námitku uvedenou v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V daném případě je mezi stranami nesporné, že shora uvedeným rozhodnutím Policie ČR, Oblastní ředitelství SCPP Ostrava, odd. cizinecké policie Frýdek – Místek ze dne 24. června 2004 bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti mezi 30. 8. 2004 a 30. 8. 2009. Výrok tohoto rozhodnutí, podle něhož se stěžovateli ukládá správní vyhoštění s dobou platnosti na 5 let od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí zní ve sporné části takto: „Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., se stanoví doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zastavení řízení o této žádosti, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu.“ Stěžovatel upozorňuje, že kumulativně stanovená podmínka

pro započetí patnáctidenní lhůty, totiž marné uplynutí lhůty pro podání žaloby, nebyla naplněna, neboť on žalobu včas a řádně podal. Pro splnění podmínky vadného výroku je tedy podle stěžovatele třeba, aby znovu podal žádost o azyl.

Nejvyšší správní soud především uvažil, zda je oprávněné tvrzení stěžovatele, že v předchozím odstavci cit. rozhodnutí je nicotné. K otázce vymezení pojmu nicotnost existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou je zdejší soud vázán i v tomto řízení. Podle této judikatury je nicotný *správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost* (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001 - 96, č. 793/2006 Sb. NSS).

Je evidentní, že takto přísně nastavená kritéria nicotnosti nemohou stěžovatelem namítané vady naplnit, neboť nelze v žádném případě hovořit o nesmyslnosti výroku rozhodnutí Policie ČR, Oblastní ředitelství SCPP Ostrava, odd. cizinecké policie Frýdek – Místek ze dne 24. června 2004. V daném případě toto rozhodnutí může nanejvýše založit svou nevykonatelnost, neboť jeho výrok je formulován tak, že nemůže být za určitého stavu věcí (např. pokud stěžovatel podá včas žalobu proti rozhodnutí ministerstva o zamítnutí žádosti o udělení azylu) vykonatelný, za jiného stavu věcí však tento výrok bez jakýchkoliv pochyb vykonatelný je. Tyto úvahy jsou ovšem pro toto řízení před správním soudem irelevantní. V daném případě je evidentní, že důvod existence označení stěžovatele za nežádoucí osobu existoval, neboť ve smyslu § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců existovalo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele. Eventuální vady výroku, které mají za určitých podmínek za následek jeho nevykonatelnost, nemohou být samy o sobě důvodem pro vyřazení stěžovatele z evidence nežádoucích osob ve smyslu § 154. Vady stěžovatelem namítané mohou mít svůj význam při případném výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, nemohou však mít vliv na rozhodnutí, kterým byla podle § 87k odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost stěžovatele o povolení k trvalému pobytu.

Nejvyšší správní soud ostatně nepřehlédl, že městský soud zaujal správný právní názor, podle něhož správní orgán je povinen posoudit, zda žadatel (stěžovatel) o udělení zvláštního povolení k trvalému pobytu je nežádoucí osobou či nikoli, přičemž při tomto posouzení nemůže vycházet pouze ze zjištění, že stěžovatel je evidován v evidenci nežádoucích osob. Z § 154 zákona totiž vyplývá, že cizince za nežádoucí osobu označí policie, takto označený cizinec je posléze evidován v evidenci nežádoucích osob. Označení cizince za nežádoucí osobu je úkonem, který je podkladem pro zařazení cizince do evidence. V rámci posuzování otázky, zda označení cizince jako nežádoucí osoby přichází v úvahu, je nutno posoudit přiměřenost tohoto „rozhodnutí“, a to z pohledu dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Právě s přihlédnutím k této nutné úvaze má Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem za to, že v rámci řízení o žádosti o udělení pobytu musí být v rozhodnutí o této žádosti obsažena úvaha o tom, zda cizinec byl

označen za nežádoucí osobu důvodně, když samotné označení cizince za nežádoucí osobu nepodléhá samostatnému soudnímu přezkumu, protože nejde o rozhodnutí o právech a povinnostech fyzické osoby. V daném případě přitom bylo nepochybné, že rozhodnutí žalovaného nebylo opodstatněno výhradně skutečností, že stěžovatel je v příslušné evidenci nežádoucích osob zařazen, ale také dalšími skutečnostmi (okolnosti ilegálního příchodu stěžovatele na území republiky atd.).

IV.

Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl a jiné námitky v kasační stížnosti neuplatnil. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. dubna 2008

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu